

Christmas Møller: Jeg var ikke ganske klar over, om den højtærede Formand satte Justitsministerens Forslag til Behandling samtidig med disse tre Forslag, men jeg kan tænke mig, at naar Formanden ikke har sagt noget, er dette et Udtryk for, at vi nok har Lov til at omtale det.

Formanden: Jeg skal i Anledning af Talerens Bemærkninger sige, at jeg ikke vil modsætte mig, at man omtaler det Spørgsmaal, Justitsministerens Forslag omhandler, men jeg vil i øvrigt gøre opmærksom paa, at Forslaget naturligvis vil komme til Behandling i et senere Møde, i et Møde paa Mandag antagelig.

Christmas Møller: Det tænkte jeg nok. Jeg er den højtærede Formand taknemmelig for, at han ved sin Afbrydelse understregede netop, hvad jeg gerne vilde understrege, nemlig den manglende Plan, der har været i hele denne Rigsdagssamling for Regeringens Politik paa dette Omraade.

Paa et Tidspunkt, hvor man ved, at Rigsdagen tænkes hjemsendt i Løbet af meget kort Tid, kaster man ind paa Rigsdagens Bord Lovforslag af overordentlig Betydning, og en Dag efter opdager den højtærede Regering, at den sandelig har glemst noget, og saa kommer Justitsministeren med sit Henstandsforslag, paa en særdeles kraftig Maade derved understregende, at det Spørgsmaal, som vi fra Oppositionens Side Gang paa Gang i denne Vinter har stillet til den højtærede Regering om, hvilken Politik den har, besvarer man endelig med: Nu maa I vente tre Fjerdingaar endnu, thi alle disse Forslag løber jo først ud til 31. December! Ellers sørger Regeringen kun for, at Ordninger af den ene eller anden Karakter ikke løber ud.

Jeg vil gerne have Lov til at understrege dette, fordi jeg synes, at man fra Oppositionens Side har Lov til at sige til Regeringen, at der er et saa voldsomt Misforhold mellem den Maade, paa hvilken den anbringer sig, selv i denne Sag og saa, hvad den udretter.

Det store Regeringsorgan kan i Dag meddele, at da de to Regeringspartier paa Forhaand har givet Tilslutning til Lovforslaget, kan dette ventes gennemført i Løbet af faa Dage. Egentlig ved jeg ikke, hvad vi andre er her efter. Egentlig ved jeg ikke, hvorfor vi overhovedet skal udtale os. Dagbladet „Politiken“ siger jo, at Forslaget kan ventes gennemført i Løbet af et Par Dage; og saa er der ikke mere at tale om. Man maa derfor virkelig have Lov til at

spørge den Regering, der faa Dage inden Samlingen efter dens egen Bestemmelse skal slutte, stiller sig som af „Politiken“ anført: Er der egentlig noget at forhandle om? Tænk i øvrigt, hvis Regeringen havde glemst Henstandsloven, og en af os andre var kommet i Tanker om den, kunde man saa ikke have forhandlet om den, fordi der „paa Forhaand var opnaaet Enighed“? Jeg tror, Offentligheden kan se, hvor slet denne Regering leder sit Lands Sager:

Ministerens Tale i Gaar var jo i øvrigt en „historisk“ Tale. Denne Karakteristik har man ogsaa fra den mest autoritative Side. Hvis det er saadan — og jeg vil ikke bestride det —, at man taler bedst og argumenterer stærkest, naar man har Vanskeligheder hos sine egne — og ind imellem har vi vel alle kendt lidt til det —, saa ved jeg nok, hvad jeg skal sige om Ministerens Tale, for god var den, og han argumenterede fortrinligt. Men hvis jeg ser paa Lovforslagets Resultat i Forhold til Argumentationen, synes jeg maaske nok, at der manglede noget.

Jeg synes, at det centrale i Landbrugsministerens Udtalelse findes — jeg beder om Tilladelse til et ganske kort Citat — Sp. 6460, hvor Landbrugsministeren siger:

„Forslaget er udarbejdet efter det Princip, som jeg nævnte i Begyndelsen af min Tale, nemlig at sikre et veludført Arbejde en forsvarlig Betaling ved at fastsætte en rimelig Pris paa den Mælk og de Mejeriprodukter, som afsættes af Landbruget paa Hjemmemarkedet.“

Det er god Tale, det er rigtig Tale:

„sikke et veludført Arbejde en forsvarlig Betaling“.

Fuldkommen enig. Jeg slutter altsaa derfra, at Landbrugsministeren mener, at hvis man paa den ene eller den anden Maade kunde sikre den Pris, som man nu vil give paa Hjemmemarkedet, fordi man der kan gøre det, ogsaa for de øvrige 70 pCt. af Produktionen, saa var Landbrugsministeren til at faa i Tale, saa mente han, det var rimeligt — det maa være Konklusionen —, saa kunde der være mange andre Spørgsmaal, f. Eks. Spørgsmaal om begrænset Produktion, at den ikke maa stige ud over alle Grænser og alt sligt.

Dette maa være Meningen, og derfor siger jeg til den højtærede Landbrugsminister, som dog gennemførte Statstilskud til kornkøbende Landmænd, hvilket han selv nævnte, om der ikke fra denne historiske Tale skulde være et Udgangspunkt til noget andet og mere. Jeg mener altsaa ogsaa, at den højtærede Landbrugsminister